Árszintye Erika

Nyár a szemeidben

Publio

Nyár a szemeidben

Árszintye Erika

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Korrektúra: Vörös Eszter

Ajánlás

Neked, a Barnakabátos Fiúnak,

akihez mindig őszintén szóltam.

Tél volt akkor a szívemben is,

amit te néhány pillanatra felolvasztottál,

de végül hagytál továbbmenni.

C’est la vie.

0. Ismeretlen arcok

A naplementében ringatózó hajókat bámultam, ahogy egyre ütemtelenebbül szelték a Balaton zöldeskék habjait. Egy középkorú férfi alakja rajzolódott ki a távolban, aki éppen vitorlát bontott, miközben szenvedélyes vitát folytatott a hajó orrában sütkérező asszonnyal. Hunyorogva fürkésztem, ahogy végül egy engesztelő ölelésben simultak össze. Megmosolyogtam a látottakat.

A szélben táncikáló hajtincseimmel folytatott csata rángatott vissza a tücsökciripelős valóságba, hiszen bármennyire tiltakoztam ellene, oldalra fésült frufrum a szemembe hullott. Mindig gyűlöltem, legalább annyira, hogy különösebb gondolkodás nélkül le tudtam volna nyisszantani az első kezembe tévedő ollóval, de anya véleménye - mint úgy általában - merőben eltért az enyémtől.

Néha szentül hittem, hogy egy láthatatlan erő átkot olvasott rám a születésemkor, sőt még a fülembe is mormolta a rongyosra koptatott szavakat.

Mama sohasem tudta elfogadni, hogy nem vagyok tökéletes. Szégyellte, hogy fogszabályzót ragasztottak a keszekusza fogsoromra, tombolt, mert a kozmetikus fél milliméterrel rövidebbre szedte a jobb szemöldökömet, és egyenesen megőrült, mikor megpillantotta a csuklómra tetovált végtelen-szimbólumot. Mindezeket a szerinte túlméretezett homlokommal ellentétben egyetlen jól megválasztott fodrász sem rejthette volna csitri mögé.

– Nem kell értem jönnöd, inkább hazamegyek majd vonattal - tiltakoztam a kelleténél hevesebben, persze jobban belegondolva még nem találták fel azt a mértékegységet, amit megütve bármit túlzásba vihettem volna az anyámmal kapcsolatban.

A készülék hangos pityegéssel jelezte, hogy áramra éhezik, de el-elsötétedő képernyője továbbra is a mama képét villogtatta.

– Ha nem haragszol meg, most leteszem. Szeretném kiélvezni az utolsó balatoni éjszakámat.

Gondolkodás nélkül a homokba hajítottam a telefont. Már cseppet sem érdekelt, hogy mit gondol rólam, egyszerűen belefáradtam az örökös ellenállásba. Nyugalomra volt szükségem, legalább egy estére.

Éjféli kísértetként jelent meg előttem egy ismerős árny, persze annál kellemesebb látványt nyújtott. Egyre közeledő lépteinek nyomát az aranysárga homokszőnyegben hagyta, de a vidáman fodrozódó víz cinkosan elmosta őket.

– Oh, my God, ha nem vigyázok, a végén még kinyírod a kisujjamat - búgott nevető hangon.

A dobhártyám addig is érzelmes rezonancián dübörgött, ami egy pillanatra teljesen összeolvadt a zakatoló szívem robajával.

– Bocsi, csak anya - csaptam a homlokomra, amit az említett mindennél jobban gyűlölt.

– Ó, már mindent értek! - sercegett a strandpapucsa alatt a parti föveny. A hangja ellágyult, úgy ült le mellém. Nem volt szükségem további magyarázkodásra, de módom sem lett volna rá, a közelsége ellopta a szavaimat. – Az én muterom sem jobb, nekem aztán elhiheted! - tépkedte a homokot itt-ott benövő smaragdzöld pázsitot úgy, mintha végtelen zavarban lett volna.

Mocorogni kezdtem, akár az ember, aki hangyabolyba ült, és egy pillanatra valóban úgy éreztem magamat. A bőrömön milliónyi aprócska rovar futkosott fel-alá, de minden bizonnyal csupán az

érzelmeim képzelték őket oda.

– Hidd el, hogy az enyém túltesz az összesen - húzódott az ajkamra egy keserű félmosoly.

– Cufi - kacagott mézédesen.

Tengerszín tekintetét egy pillanatra az enyémbe mélyesztette, amire válaszul zavarodottan lesütöttem a szemeimet.

Imádtam, mikor Cufinak hívott, hiszen maga tapasztotta rám a legelső találkozásunkkor, azon az unalmas matekórán, amin lufikat számolgattunk. A keresztvíz alá tartva Céziumnak neveztek el - hangozzék az bármilyen bután -, így Milán számára magától értetődő lett a dolog. Olyasfajta fiú volt, akiben az értelmet, vagy annak legapróbb szikráját keresve sem találhatta volna meg az ember.

– Figyu, igazából az van, hogy egy ideje eléggé kerülsz engem - húzódott mellém, hogy a térde lágyan az enyémet érje.

– Mégis miért gondolod ezt? - gyűrtem magam alá a lábamat, mintha szúnyog csípte volna.

– Ugyan már, ne nézz verébnek! Például ebből, amit most csináltál - válaszolt lényegre törően.

Lazán felemelte a bal karját, ökölbe szorította, majd óvatosan a kezemre helyezte. A szemeit, amikben ott tündökölt az időközben megjelenő holdvilág, ismét rám szegezte, én pedig úgy éreztem, hogy mentem megsemmisülök.

Abban a pillanatban rádöbbentem, hogy többé nem futhatok előle, és az érzelmek elől, amiket még magamnak is nehezen vallottam meg.

– Tudod - préseltem ki a tüdőmben ragadt levegőt –, egyszerűen csak azt nem értem, hogy nem szúrta ki a szemedet a nyilvánvaló. Milán, én teljesen beléd zúgtam!

Ijedten megrebegtettem a szempilláimat, hiszen még magam sem hittem el, hogy valóban kimondtam a lelkemet tépő gondolatokat.

Villámgyorsan elmormoltam a hiszekegyet, és abban reménykedtem, hogy felébredek, majd megnyugodva rájövök, hogy minden addigi csupán egy múló rémálom volt.

Milán rezzenéstelen arccal bámult rám, azokkal a szemekkel, amikből egyenesen a mennyország mosolygott vissza rám. Szaporán pulzáló szívem egy pillanatig talán még azonos ritmusra is dobbant az övével.

– Látod, ezért próbáltam eltitkolni - pattantam fel mellőle csalódottan.

A közöny éket vert kettőnk közt, egy láthatatlan kéz pedig a föld felé húzott, és abban a minutumban legszívesebben engedtem volna a mindent elpusztító erőnek.

– Cézi - szólított meg komolyság mélyítette hangon, ahogyan csakis a legnehezebb percekben tette -, hallod, ne érts már mindent félre! Egyszerűen csak egy rakás genetikai hulladék vagyok.

Ébenfekete szempillái fájdalmasan rebegtek. Milán felé fordultam, és leengedtem az addig durcásan összefont karjaimat. Hibátlan vonalú állát bámultam, ami számomra egyre hangosabban kiáltozott egy csókért.

– Tudod, én sem vagyok sokkal jobb - érte el az arcát a kacajom szellője. – Kezdjük csak a

nevemmel.

Talán sohasem éreztem magamat bátrabbnak. Úgy tűnt, hogy a nyáréji sötétség önbizalommal teli nővé varázsolt, persze csak a megszokott Horvát Céziumhoz képest.

– Az viszont biztos, hogy te vagy a periódusos rendszer legtutibb csaja - nevetett reszketeg hangon.

A szemeibe nézve nyomát sem láttam annak a szikrázó magabiztosságnak, ami egyébként jellemezte őt, és ez számomra semmi jóval nem kecsegtetett, persze nem sokáig hagyott kétségek közt. Egy váratlan mozdulattal lerántotta magáról a pólót, és engedte, hogy az éjszaka sejtelmes fényei a kidolgozott felsőtestén csillogjanak tovább, a Milán-illatot árasztó ruhadarab pedig tompán ért földet.

A víz zajára eszméltem, na meg arra, hogy a fiú testét a hullámok simogatták helyettem. Nélkülem.

– Mi az, Horvát, a kockahas megvillantása mégsem volt annyira meggyőző, hogy kövess? - kiáltott egészen hangosan, majd a kezeivel finoman ellapátolta az útját álló vízcseppek tengerét.

– Milán, én irtózom a Balatontól, mert hát, lássuk csak be, hogy nálam még egy nyeletlen baltába is több úszótehetség szorult! - kurjantottam el magamat válaszul.

Imádtam a tó eldugott partjait. A magányos éjszakáimon számtalanszor elterveztem, hogy egy hátizsákba pakolom az életemet, és meg sem állok odáig. Szörnyen untam Budapestet, minden egyes korlátjával együtt!

A fodrozódó hullámok finoman nyaldosták a lábfejemet, persze a hűvös víz sem tudta lecsillapítani a forrongó véremet, és a vágyakat, amiket Milán szított fel bennem.

– Hallod, gyere már be! - szelte a vizet szabálytalan ütemben.

Lassúnak tűnő sietséggel ért el hozzám, miközben az arcához tapadt kúszónövénnyel küzdött. Még ez sem tudta csorbítani a pillanat varázsát, hiszen láttam én már ennél gyomorforgatóbb helyzetekben is. Túl sok „másnapot” élt meg a barátságunk.

– Most meg min röhögsz? - simította hátra víztől nedves haját, persze az ébenfekete tincsek rakoncátlankodva feleseltek neki.

– Csak azon, hogy igazad volt. Tényleg rettentően szerencsétlen vagy! - öltöttem rá nyelvet szinte megszokásból.

Jól tudtam, hogy hölgyhöz mérten kellett volna viselkednem, de Milánnál jobban senki sem ismert. Tökéletesen tisztában volt azzal, hogy én vagyok az egyetlen, aki több erős paprikát tesz a lecsóba, mint józan ember paradicsomot, és hogy Horvát Cézium az univerzum utolsó lánya, aki szitkozódva nézi végig a focimeccsét. Ami pedig az elfuserált nőiességem legfőbb bizonyítéka: képes voltam beleszeretni. Épelméjű odáig sohasem süllyedt volna!

Mindezek után ugyan mit számít egy ajkak közül kikandikáló nyelv? Nem osztott, nem szorzott.

– Asszem, erre már semmi szükséged nem lesz - érintette meg a vállamat gyengéden, és kibújtatott a kardigánomból, miközben a keze lopva bár, de a hátsómra tévedt. – És ha Mohamed nem megy a hegyhez, hát a hegy megy… - nedvesítette meg a száját, ami azelőtt is csábítóan

villódzott.

– Milán, ne! - kiáltottam kétségbeesésre eszmélve, mert az engem megbűvölő fiú kihasználta a néhány pillanatnyi elkalandozásomat, izmos karjaiba kapott, és meg sem állt velem a tóig.

Hiába próbálkoztam volna, sehogyan sem tudtam ellenállni. A vágy túlságosan elgyengített, annak ellenére, hogy sohasem szerettem volna erőtlennek látszani mellette.

– Mondd, te teljesen megőrültél? - kalimpáltam eszeveszett módjára, csak hogy a víz felszínén maradjak, hiszen lehet, hogy ő biztonságban érezte magát a neki nyakig érő vízben, de a sors engem jóval alacsonyabb termettel áldott meg. – Milán, én nem tudok úszni! - dideregtek az ajkaim a hűvösben. Lilára színeződött szám kérlelő szavakkal tátogott tovább. – Hallod, vigyél már ki!

– Szerintem annak ára van, és te perkálni fogsz, bébi! - vont magához fölényeskedve. Kaján vigyorral megragadott egy pillanatra, hogy teljesen kizökkentsen az addigi kétségbeesett hadonászásból.

Feldühödve a nyakába csimpaszkodtam, és már épp egy szidalomhalmazt zúdítottam volna a nyakába, mikor rám villantotta a legcsodásabb mosolyát. Talán még a lélegzetem is elakadt.

– Most meg mire célzol? - vacogtak a fogaim, olykor durván egymásnak ütközve.

– Kettecskén vagyunk, a többiek a nyaralóban iszogatnak, és, hát sajna Superman is szabin van, szóval - húzta el az utolsó szavacskát végtelennek tűnő másodpercekig. – Mondjuk, megmutathatnád nekem, mit rejt a csini kis bikinid - kacsintott szemtelenül, amit elhűlt képpel fogadtam. Az arcunkat csupán néhány centiméter választotta el egymástól, ami minden addiginál egyszerűbbnek tűnt.

– Te ezt most totál komolyan gondoltad? - rikácsoltam tovább, miközben ő a víz cinkos tükre alatt a fürdőruhám felsője felé kalandozott, és az ujjait finoman körbefonta a gondosan megkötött csomón.

– Játszhatnánk egy kis papás-mamást, szerintem te sem bánnád meg.

A combja alig érezhetően az enyémet érte, majd szenvedélyesen megragadta az arcomat, és egy csókban egyesítette az ajkainkat. Már évek óta epekedtem azért, de a beteljesedés még égetőbb hiányt hagyott bennem. Többre vágytam, sokkal többre. Rá, Juhász Milánra.

A nyelve katonaként törte át az összezárt fogaim védelmét, azzal simogató csatába kezdtük. Bár több fiú is megtette azt Milán előtt, egyikőjük sem csiholt bennem olyasfajta forróságot. Talán csak azért, mert miközben őket öleltem, a szívem mindig ugyanahhoz a sráchoz húzott.

– Te teljesen bekattantál - ziháltam a szájába.

Észrevehetetlen gyorsasággal jutottunk ki a partra, miközben a derekára fonódva a nyakát csókolgattam. Lágyan eleresztett, és a lábaim az ésszerűtlen érzések talaján landoltak.

A kezeim selyemként kúsztak végig a hátán, amiket meg sem állítottam az izmosra futott hátsójáig, ő pedig hasonlóképp cselekedett. Az ujjai ismét a bikinim hátuljához kalandoztak, de engem egy pillanatra ismét megszédített a gyorsaság.

– Kislány - vált le az ajkaimról, és komoly elhatározottsággal belém fúrta a tekintetét - ugye most már nincs szükséged erre a szexi felsőre?

– Ezt neked kellene eldöntened - simítottam végig a mellkasát kacéran. – Innentől te irányítasz.

– Imádom ezt hallani - súgta a fülembe, miközben finoman a homokba huppantunk.

Fölém hajolt, mire a szívverésem milliószorosan megszaporázódott. Lágy csókot hintett a nyakamra, amitől sosem érzett gyönyör töltött el, az évek óta várt beteljesülése.

***

Kéjesen kereszteztem Milán hátán a karjaimat, miközben a heverésző fiú szemébe bámultam. Alig tudtam felfogni, hogy röpke öt perccel korábban teljesen eggyé váltunk.

– Atyavilág, ez minimum tíz pontos menet volt - súgta a fülembe, habár semmi oka nem lett volna az elhalkulásra. Rajtunk kívül csupán néhány part menti állatka hallhatta a vallomást.

– Az elején kicsit fájt - hintettem az ajkára egy árulkodó csókot –, de tudod, megérte várni rád, ennél gyönyörűbb érzést elképzelni sem tudtam volna.

Elborzadt tekintettel eleresztette a tenyeremet, majd felpattant mellőlem, és kiábrándultan hátat fordított nekem.

– Anyám! - vakargatta a nyakát a körmei mentén piros párhuzamosokat húzva. – Ez most nem kamu, te kajak kislány voltál még?

– Valamit bénán csináltam, Milán? - kúsztam hozzá, hogy az arcomat izmos lábához érinthessem.

A fiú üveges szemekkel bámulta a túlpart fényeit. Látszott rajta, hogy nem mondott ki valamit, amiről talán már akkor tudtam, hogy szörnyen fájni fog.

– Nem, de basszus, hamarabb is mondhattad volna, hogy még senkivel sem szexeltél ezelőtt. Most komolyan én vettem el a szüzességedet? - kiáltozott, és többé már a hangjában sem leplezte a tajtékzó dühöt, ami benne tombolt.

– Ez most miért akkora probléma? - jelent meg a hangomban a kétely.

Egy sötétben alig körvonalazódó alak támolygott elő egy távolabbi bokor mögül. A kezében egy jócskán megüresedett borosüveget szorongatott, és mereven vizslatott minket. Szürkéskék íriszei kérdőn feszültek egymásnak, úgy nyíltak szét az ajkai.

– Ti meg miért vagytok meztelenek?

– Kussolj már, Krajcsó! - förmedt rá a srácra Milán, akit nem igazán ismertem a nyaralás előtt.

Szégyenkezve magamra kaptam a felsőmet, és Juhász mögé bújva vártam, hogy a hívatlan társaság elcsoszogjon mellőlünk.

– Azt hittem, Amerika előtt már nem fogsz több kiscsajt befűzni, de ezek szerint csak sikerült a nagy barátnődet is - röhögte el magát a fiú, majd az italtól megszédülve belekapaszkodott a legközelebbi fa törzsébe.

– Hallod haver, addig takarodj el innen, míg seggbe nem rúglak! - suhintott a levegőbe fenyegetően Milán.

– Jól van már, pajti - emelte magasba a kezeit megadón. - Itt sem vagyok. Élvezzétek csak egymás társaságát.

A Krajcsó névre keresztelt fráter lomhán lépkedett, és a mozdulatait nem egyszer módosítani kényszerült, máskülönben a járdába fúródott volna az arca.

Feszülten vártam, hogy hallótávon kívül érjen, mert kérdőre akartam vonni Milánt, de a szívem mélyén abban reménykedtem, hogy a fele sem igaz annak, amit a szerencsétlen részeg nehézkesen elmotyogott.

– Figyu, megmagyarázom - forgatta a szemeit a srác, amitől minden addig belevetett hitem elillant.

– Tehát igaz - szörnyedtem el, miközben egyre hevesebben kapkodtam az iszaptól szagló levegőt. – Mondd csak, ha ez a nyomorult nem téved erre, te szó nélkül elmész? Amerika? Azt hiszem, már semmit sem értek.

– Hallod, higgadj már le! - érintette volna meg a vállamat, persze viszolyogva kitértem a keze elől. – Tökre nem akartalak megbántani, és, ha tudtam volna, hogy neked ez az első - itt néhány pillanatra elhallgatott, hiszen tőle idegen módon a megfelelő szavakat kereste - légyottod, biztos nem mentem volna bele a dologba.

– Amerika? - kérdeztem vissza papagájként.

– Megkaptam a zenei ösztöndíjat - sütötte le a szemeit szégyenkezve.

– Szóval neked ennyire nem számított más, csak az, hogy még egy lányt megfektethess. Hát gratulálok, behúzhatsz egy újabb rohadt strigulát a kéjnoteszedbe!

Úgy éreztem, hogy a lelkemet farkasként tépik szét a szavak, és abban a percben a világ legnyomorultabb emberének hittem magam.

A fejemet jócskán megszédítették a hirtelen támadt gondolatok. Legszívesebben a Dunának mentem volna, persze legfeljebb a Balatont célozhattam volna meg.

– Tudod - sokasodtak meg szemeim hívatlan vendégei, a kegyetlen könnycseppek -, mindig voltak érdekes dolgaid, és sejtettem, hogy egy idióta vagy, de egy pillanatig sem hittem volna, hogy engem is képes lennél így helybenhagyni.

– Cufi, hidd el, hogy nem akartalak téged bántani, csak az a hülye szex megint elvette az eszemet!

– Még egyszer ne merj így szólítani, te szemétláda! Gyűlöllek! - kiáltoztam, a vállaimat rázó zokogással egy ütemre.

Cseppnyi hezitálás után a móló felé indultam, és egy utolsó pillantást vetettem a megrökönyödve álló Milánra, majd búcsúzóul mindösszesen annyit mondtam, hogy „Teljes szívemből utállak!”

A világ legmegalázottabb embereként iramodtam neki, esélyt sem hagyva a további magyarázkodásra, de ügyetlenül megcsúsztam a nedves stégen. A fejem egy tompa koppanással ért földet, és a faemelvény élének ütközött. A világ darabokra hullott előttem, miközben fekete foltok keltek táncra, amik lassacskán minden látófelületet felfaltak, úgy váltak egyre pocakosabbá.

Egy halk csobbanást hallottam, persze az már nem tudatosult bennem, hogy a tehetetlen testemmel együtt sodródnak tovább a Balaton hullámai.

***

Einstein elrabolta tőlem a végső reményt, vele együtt pedig a biztosítékot arra, hogy egy bizonyos ponton túl már semmi sem lehet rosszabb. Az emberiség utolsó vigaszfoszlányát is felfalta azzal a bugyuta relativitás-elmélettel!

Temérdek ember lába koptatta a sárszőnyeges Földet, aki csupán abban bízott, hogy a vihar után mindössze a szivárvány jöhet. Aztán megszületett a borzas hajú zseni, és rávilágított arra, hogy egy kósza villám bármikor lecsaphat ránk.

Sokan úgy gondolják, hogy meghalni félelmetes, pedig cseppet sem. A megsemmisülés köntösét magadra húzva már nem érdekel, mit vegyél fel, hogyan sminkeld ki magad, ahogyan Juhász Milán sem bánthat. A vakító fényesség szirének énekével csalogat téged.

Féltem, hiszen az égiek úgy gondolták, hogy nekem még szenvednem kell a sivár élet minden egyes órájában. Milyen kár, hogy a döntés joga ezúttal sem engem illetett!

Nehézkesen felnyitottam a szemhéjaimat, de olyan érzésem támadt, mintha mágnes vonzaná őket egymáshoz. Fátyolos tekintetem végigsiklott a nekem háttal álló csinos nőn, aki idegesen húzta vissza a derekára a rövidke blézert. Széles mozdulatokkal fésülte ki búzaszőke hajának minden egyes tincsét, hogy azok rakoncátlan selyemként hullhassanak a vállára.

– Asszonyom! - szólítottam meg nyöszörgő hangon.

– Cézium! - rikácsolt meglepetten.

A kezében szorongatott fésű hangos koppanással ért földet, amitől a műanyag markolat szabálytalan csíkokban megrepedezett.

A szőke hurrikán szélsebesen az ágyamhoz rohant, kirúzsozott ajkait pedig begyakorolt mosolyban táncoltatta. Önfeledten birizgálta a gyöngy fülbevalót, az anyámhoz mért rémisztő modorossággal.

– Ugye kórházban vagyok? - szisszentem fel fájdalmasan, amint megmozdítottam a fejemet. Az egyébként tollpihékkel kitömött párna úgy simult a kobakomhoz, akár egy kőkemény blokktégla.

A nőszemély szótlanul biccentett egyet, és a kabátka zsebéhez nyúlt. Úgy tűnt, elmélyülten keresgél valamit.

– Mégis mióta?

– Egészen pontosan két napja - vágta rá sebesen.

Erőtlenül megkapaszkodtam az ágy rácsában, de a Horvát Céziumtól megszokott ügyetlenséggel a párnát is magammal rántottam. Sohasem hittem volna, hogy egy reggeli rutinmozdulat valójában mennyi erőfeszítéssel jár.

Megköszörültem a torkomat, és cseppnyi hezitálás után úgy döntöttem, hogy megoldom a nyelvemet, mivel a lehető leggyorsabb úton szerettem volna túlesni a kínos monológon.

– Még épp időben. Egy hetvenkétórás tablettára lenne szükségem, tudna egyet szerezni nekem?

A velem szemben álló nő hirtelen a fotelba huppant, mintha csak a legváratlanabb módon ütötte volna meg az áram.

Zavarodottan megrebegtettem a szempilláimat, pontosan a zakatoló óra ritmusára.

– Horvát Cézium, az a magasságos jó Isten áldjon meg téged! Mégis mi a szentjánosbogárról beszélsz?

– Szentjánosbogár? - kuncogtam a zavaromat leplezve. – Az anyám is mindig ezt mondja, ha felidegesítem.

A homlokába omló tincseket hátravetette, miközben a feje éppen az ellenkező irányba csuklott, búzakék íriszei pedig egymást keresztezték. Az arcát leszámítva már-már kétségbeejtően hasonlított a mamára.

– Cézium, kérlek, hogy ezt azonnal hagyd abba! - suhintott a levegőbe a mutatóujjával.

– Mégis mit? Hölgyem, nekem tényleg szükségem lenne arra a tablettára.

Az addigiaknál is jobban elszégyelltem magamat. Világ életemben felelősségteljes jókislányként tengettem a napjaimat, és megvető undorral beszéltem azokról, akik mindenféle óvintézkedés nélkül estek túl a legelső alkalmon. Egy nem kívánt baba csupán egy volt a rengeteg rémisztő következmény közül.

– Horvát Cézium, szerinted ezt érdemli az édesanyád? - zárta a tenyerébe az arcán legördülő könnycseppeket, miközben fátyolos tekintete még mindig engem vizslatott.

– Amiről nem tud, az nem fáj neki. Nem terveztem megosztani vele a dolgot - tártam szét a karjaimat, és gondolkodóba estem.

A tűzpiros magassarkút viselő nő felpattant, és csupán egy hangos ajtócsapódás jelezte, hogy valaha is nálam járt.

Mit sem törődtem a viharos távozással. Úgy véltem, hogy annak a bizonyos pirulának a keresésére indult, az azelőtti pedig csak egy rosszul sikerült közjáték volt. Az egészségügyisek mindennél jobban imádták az ember orra alá dörgölni, ha hibázott, a meggondolatlan együttlét pedig egy volt a legsúlyosabbak közül.

A szemeim cél nélkül ténferegtek a falakon, míg egy tükörnek nem ütköztek. Unottan belebámultam, de végül szívritmuszavaros őzként kaptam el a tekintetemet. Egy ismeretlen arc pislogott vissza rám, de a vállam mögé pillantva senkit sem láttam, amitől legalább úgy éreztem magam, mint egy rosszul sikerült horrorfilm áldozata.

Egy újbóli próbálkozás mellett tettem le a voksomat, abban reménykedve, hogy a való élet nem hasonlít azokhoz a történetekhez.

A tükörből egy újabb ismeretlen pislogott vissza rám, azzal az aprócska hasonlósággal, hogy a jobb szeme alatt az előzőéhez hasonló heg éktelenkedett. Egy hirtelen ötlettől vezérelve végigsiklottam az arcomon a mutatóujjammal, és legnagyobb megdöbbenésemre fájdalmasan felszisszentem.

Alvadt vér tapadt a reszkető tenyeremhez, ami egy sebből származott. Abból a sebből, amit a két idegenen korábban már látni véltem. Nem értettem, mégis mi történik velem, de abban biztos voltam, hogy a valóságnak sikerült felülmúlnia a rémmesék borzadalmát.

***

Hideg futkosott a hátamon, a híres mese Gyalogkakukkjának vehemenciájával. A bőrömről milliónyi libabőrre hajazó dudor integetett vissza, mintha még ők is élvezték volna a tortúrát, ami órákkal azelőtt befészkelte magát a kórterembe.

– Nem is tudom, ez az amnézia egészen extrém esete lenne - vakargatta az állát egy termetes pacák.

Gömbölyded arcát két ujja közé szorította, és elgondolkodott. Elsötétedett szempárjával felváltva bámulta az ablakot és az ajtót, miközben talán már megfordult a fejében, hogy ha értelmes dolgot nem sikerül kinyögnie, menekülnie kell, hiszen a kemény munkával megszerzett orvosi diploma visszavételénél még a gyávaság is megbocsáthatóbb.

– Cézium - szólított meg ugyanabban a modoros stílusban, legalább ezredszer –, mondd csak, biztosan nem ért a baleset előtt valamiféle nagyobb trauma az édesanyáddal kapcsolatban?

Bár a helyzet cseppet sem kedvezett az általam magasztalt cinizmusnak, mégis elővettem azt a legporosabb tarsolyom legmélyebb zsebéből.

– Ha jobban belegondolok… - vakargattam az államat a doktor úrtól ellesett módon. – Talán… - hezitáltam, hogy elérjem a vágyott hatást.

A helyiségben összesereglett fehér köpenyes teremtmények - az ember jelzőhöz túlságosan is együgyűek voltak - a szemüket forgatva meredtek egymásra. Úgy tűnt, az orvosi diploma mellé iróniadetektor bizony nem járt.

Szentül hitték, hogy csak egy szédült tyúk vagyok, aki a saját szórakoztatására rángatja őket azon a bizonyos madzagon.

– Tudod, az emberi agy egészen furcsa találmány - lépett elő egy másik doktor, már ha annak csúfolhattam az illetőt.

– Kénye-kedve szerint felejt - legyintettem egyet. Már betéve tudtam, mit akar mondani.

Anyám összeszűkült íriszekkel pislogott rám. Csak a gesztusairól ismertem fel őt, hiszen sohasem tűrte jól, ha nem a neki tetsző módon nyilvánultam meg, de - mint úgy alapjában véve - akkor sem érdekelt a véleménye. Ahhoz viszont túlságosan feszült voltam, hogy rá fecséreljem a haragomat, inkább elhallgattam.

A sarokban egy fiatal lány kuporgott, aki minden bizonnyal gyakornok lehetett. Bár mindannyian bemutatkoztak nekem az érkezésükkor - a doktori és egyéb titulusokat diszkréten a nevük elé biggyesztve - nem tudtam felidézni az arcát.

– Doktor úr! - lépett elő bizonytalan tónussal a hangjában, a tekintetét pedig az unott események fő mozgatójára emelte.

– Boglárka - vitte fel a hangsúlyt a szócska végén. Szemlátomást felbosszantotta a szerinte oda nem illő felszólalás, bár nem értettem, mégis miért érezte, hogy bármiből is kizökkentették volna.

– Az jutott eszembe - nyelt nagyot a friss diplomás orvos -, hogy prozopagnózia- tördelte az ujjait félve.

Szinte láttam magam előtt, ahogy a jóval idősebb doktor az égnek szegezi a tekintetét, egy röpke fohászt intéz az ő istenéhez, majd egy kiadós fejmosásban részesíti a rezidenst.

– Asszociatív prozopagnózia - csettintett az ujjaival a férfi, miközben Boglárka mellé lépett, és a szemeiben már nyoma sem volt a néhány perccel korábbi felbőszült haragnak.

Egymásra mosolyogtak, legalább úgy, mint akik a telitalálatos lottószelvényt tartják a kezükben -, de engem akkor a mustrálásuknál is jobban lekötött az egészen rémisztőnek tűnő diagnózis. Úgy csengett, akár az időskori végstádium orvosiasított verziója, persze mindössze abban voltam biztos, hogy a latinos betegségnevek csakis rosszat jelenthettek. Teóriám szerint a doktorok azért használták a holt nyelvet, hogy a pácienseket is idő előtt sírba vigyék vele.

– Prozopagnózia? - vonta fel a tökéletesre szedett szemöldökét mama.

Csinos kis homloka ráncokban futott össze, de még úgy is csábítóan csillant meg a sápatag lámpa fényében. Milyen kár, hogy nem örökítette rám azokat a géneket!

– Asszociatív prozopagnózia - vágta rá csillogó szemekkel a fiatal lány.

– Mi van, ha téved, Boglárka? - súgta neki oda félhangosan a pocakos főnök. Bár diszkréten próbálta értésére adni az üzenetet, talán még a hat kórteremmel arrébb fekvő siket asszony is meghallotta.

– Adjon egy percet, főorvos úr! - mutogatott a kijárat felé, és amikor a férfi rábólintott a dologra, teketóriázás nélkül eltűnt, akár a kámfor.

A nevemnek ellentmondva sohasem voltam jó kémiából. Nem úgy, mint a vegyészmérnök édesapám, persze egy kámforos hasonlathoz csupán megfelelő klisétár kellett, abból pedig duplán részesültem. Ebben az egyben anyámra ütöttem.

Az érkező rezidenslány zörejére eszméltem. Szokatlannak tűnt a néhány pillanatig leszálló hallgatag csend, amit csupán anya türelmetlen cipőkopogása szakított meg néha-néha.

– Cézium, itt van ez a kép, meg tudod mondani, kit látsz rajta? - vágott elém egy színes magazint. Első pillanatban nevetni lett volna kedvem, aztán a címlapra tévedt a tekintetem, és minden életkedv egyszerre illant el belőlem.

– Ezt még maga sem gondolhatja komolyan, Boglárka! - rikkantotta el magát a pocakos főorvos. – Egy pletykalap segítségével diagnosztizálná a prozopagnóziát? Hát ezért járt hat évig az orvosira?

A leteremtett értetlenebb ábrázattal fordult a férfi felé, mintha minimum japánul hangzott volna a nekiszegezett kérdés.

– Ez itt biztosan Zac Efron? - szöktek könnycseppek a szemeim sarkába. Képtelen voltam felidézni, mégis hogyan néz ki tinikorom egyik legnagyobb bálványa, csakis abban voltam biztos, hogy egy ismeretlen arccal nézek szembe.

– Igen, biztos - szegezte a lapnak, azután pedig nekem a tekintetét Boglárka.

Villámgyorsan érkezett a válasz, ami az egész hátralévő életemet egyszerre döntötte romba.

Kétségbeesetten anyára meredtem, aki ismét egy idegen képét öltötte magára. Nem tudtam felfogni, mégis mi történik velem, és egyre jobban megrettentett a dolog. Gyűlöltem az élet beláthatatlan kanyarjait.

– Doktor úr, valaki végre elárulná, hogy mi folyik itt? - ragadta meg a tenyeremet, hogy idegesen

remegő kezeibe zárja.

– Asszonyom, a lánya a fejét ért trauma miatt arcvakságban szenved. A mai tudásunk szerint nem gyógyítható az állapota - vonta meg a vállát kissé kiábrándultan.

– Most akkor meg fogok vakulni? - zokogtam egyre kétségbeesettebben.

A szemeimet a végső diagnózist közlő férfira szegeztem, aki érezhetően megsajnált, úgy nyitotta szólásra az ajkait, de még mielőtt választ adhatott volna, gondolkodóba esett.

Anya a világ legerősebb embereként szorította meg a kezemet, mert több tökéletlenséget nem tűrt volna el az egyetlen lányának. A vakság a gyengeségeim netovábbja lett volna!

– Kérlek, nyugodj meg! Nem fogsz megvakulni, viszont egyetlen arcot sem leszel képes felismerni, talán még a sajátodat sem - nyöszörgött egyre megértőbb hangon.

A szavai éles késként szántottak végig a lelkemen. Egyszerre éreztem magam áramütéses verébnek, és szívinfarktusos öregúrnak.

A világ ezerszeres gyorsasággal forgott körülöttem, a testemet éltető motor pedig hevesebb ritmusban zakatolt, mint mikor Milán csókolt. Azt hittem, hogy a halál a legutóbbinál is megalázóbb módon jött el értem.

– Anya, nem kapok levegőt! - ordibáltam zokogva, miközben a doktor utolsó mondata visszhangzott a fejemben.

Nem tudtam, hogyan élhetnék tovább egy idegen világban, ahol még a saját arcom is ismeretlen számomra.

Az orvosok rohanó léptekkel indultak el az ágyamhoz, Boglárka pedig megragadta a bal kezemet, és a fülembe mantrázott.

– Mély levegő! Vegyél mély levegőt, Cézium! Nem szabad engedned a pániknak.

Puha tenyere némi megnyugvással töltött el, mintha a saját energiáit adta volna át, legalábbis a létezni akarásának egy aprócska darabját.

A mellkasom ismét szabályos ritmusban emelkedett meg, és bár a szívverésem a kelleténél lassabban normalizálódott, éreztem, hogy a halál angyala elsuhant a fejem felett és nem vitt magával. Akkor még nem.